

Arrest

nr. 236 296 van 2 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 december 2019 tot afgifte van een inreisverbod, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 december 2020.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, meldt op 2 april 2019 zijn aanwezigheid aan de gemeente en wordt in het bezit gesteld van een aankomstverklaring.

Op 5 juni 2019 wordt verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens inbreuken op de drugwetgeving en deelneming aan een vereniging.

Op 16 juni 2019 vult verzoeker in de gevragen een vragenlijst in.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Dendermonde van 4 november 2019 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar met uitstel voor de helft wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs en deelname aan bendevoering.

Op 12 december 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 230 791 van 23 december 2019 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

Op 17 december 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister ten opzichte van verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing:

“Aan de Heer:

Naam: B.

Voornaam: N.

Geboortedatum: (...) 1976

Geboorteplaats: E.

Nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 12/12/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 04/11/2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2jaar gevangenis met uitstel voor de helft door de rechtbank van Dendermonde voor inbreuk aan de wetgeving inzake drugs; deelname aan bendevoering. Deze gevangenisstraf zal op 17/12/2019 definitief worden. Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende dat de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent; dat het feit dat hij zich heeft gedragen met een totaal wantrouwen zowel voor de fysieke integriteit als voor het psychologische evenwicht van zijn slachtoffers, een gevaar voor recidive vertegenwoordigt; De gevolgschade van druggebruik wordt veel te vaak onderschat. Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak.

De betrokkene heeft verklaard in zijn vragenlijst hoorplicht ingevuld op 16/06/2019 een vrouw en de kinderen van zijn vrouw in België verblijven. Hij heeft verklaard dat zijn vrouw zwanger was van hun kind. Uit een brief van haar vrouw blijkt dat zij het kind verloren heeft. Zij heeft ook verklaard dat zij niet naar Albanië mag terug wegens zijn ex-man. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn vrouw en kinderen erkend vluchtelingen zijn. De betrokkene heeft verklaard geen familieleden in Albanië te hebben. Zijn ouders verblijven in Italië. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Wat betreft betrokkene samenwoont met de zijn vrouw en de kinderen van zijn vrouw, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet de biologische vader is van deze kinderen. Bovendien toont betrokkene niet aan dat de kinderen van zijn vrouw afhangen van de mantelzorg van betrokkene en dat er geen andere personen of familieleden zijn die de mantelzorg van de kinderen op zich kunnen nemen. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk

van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene verklaart een vrouw en kinderen van zijn vrouw te hebben in België die erkend vluchteling zijn. Betrokkene diende zelf geen asielaanvraag in. Hij heeft zelfs geen regularisatieaanvraag ingediend. Het feit dat zijn vrouw en de kinderen van zijn vrouw erkend vluchteling zijn, opent niet het recht tot verblijf. Daarbij, een verwijdering van de betrokkene houdt geen breuk van de familiale relaties in. Immers, hij kan met vrouw en kinderen van zijn vrouw een band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Vanuit het land van herkomst kan betrokkene de geijkte procedures volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post om vrouw en kinderen van zijn vrouw in België te bezoeken. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM want de verwijdering is conform de wetgeving en de vrouw en kinderen van zijn vrouw zijn als erkend vluchtelingen niet in staat te reizen naar het land van herkomst. Betrokkene kan zijn vrouw en kinderen van zijn vrouw ook ontmoeten op het grondgebied van een land waar betrokkene toegang tot heeft. De overheid acht dat de gedragingen van de betrokkene, een gevaar vertegenwoordigt voor de samenleving. Deze gedraging is in strijd met de zeden en gebruiken van de bevolking. Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen. Er bestaat geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat. Elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, *Volkerenrecht*, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, *D.N.W./Zweden*, § 34; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland*, § 54). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar Albanië. Het artikel 3 van het EVRM is dus niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

er bestaat een risico op onderduiken.

Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds februari 2018 in België te verblijven (zie vragenlijst hoorplicht ingevuld op 16/06/2019). Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij sinds 13/03/2019 in België verblijft (zie inreisstempels). Op 02/04/2019 heeft hij zijn aanwezigheid aan de gemeente Luik gemeld. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Op 30 december 2019 dient verzoeker vanuit het gesloten centrum een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 29 januari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij dit verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“a) Schending van artikel 8 EVRM, schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen

Volledig ten onrechte werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd voor een periode van 8 jaar.

Het dient benadrukt te worden dat verzoeker in België woont samen met zijn echtgenote, mevrouw D. B., zij werd erkend als vluchteling in ons land, alsook met de (minderjarige) kinderen van zijn echtgenote.

Omwille van het feit dat verzoeker één keer veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank, werd hem een inreisverbod opgelegd, voor een periode van 8 jaar.

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt geen enkele rekening met de evolutie van verzoekers gedrag.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat betrokkene zijn echtgenote en haar kinderen ook kan ontmoeten op het grondgebied van een land waar betrokkene toegang tot heeft. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt evenwel niet welk land dit zou zijn. Er dient ook benadrukt te worden dat de kinderen van verzoekers echtgenote in België school lopen. Het is voor verzoekers echtgenote en haar kinderen dan ook niet evident om (zelfs tijdelijk) hun schoolloopbaan stop te zetten.

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt door de bestreden beslissing onbetwistbaar een zeer grote scheiding in tijd in van verzoeker met zijn echtgenote en haar minderjarige kinderen.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk het inreisverbod, dan ook in strijd is met artikel 8 EVRM, de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij :

“In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, evenals van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij betoogt dat hem ten onrechte een inreisverbod van 8 jaar werd opgelegd en benadrukt dat dat hij in België samenwoont met zijn echtgenote, die er als vluchteling erkend werd, alsook met zijn minderjarige kinderen. Er zou verder geen rekening gehouden zijn met de evolutie van zijn gedrag. DVZ zou niet stellen in welk land hij zijn echtgenote en kinderen zou kunnen ontmoeten.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet betwist inbreuken gepleegd te hebben op de wetgeving inzake drug waarvoor hij een veroordeling heeft opgelopen van 2jaar gevangenis met uitstel voor de helft door de rechtbank van Dendermonde en hij, gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, geacht wordt door zijn gedrag de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Verzoeker laat deze motivering onbesproken. Zijn inbreuken op de drugswetgeving zijn voldoende ernstig om te kunnen rechtvaardigen dat verzoeker om redenen van openbare orde een inreisverbod voor 8 jaar wordt opgelegd. . De betreden beslissing motiveert hieromtrent als luidt:

‘Op 04/11/2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2jaar gevangenis met uitstel voor de helft door de rechtbank van Dendermonde voor inbreuk aan de wetgeving inzake drugs; deelname aan bendevoering. Deze gevangenisstraf zal op 17/12/2019 definitief worden. Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende dat de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent; dat het feit dat hij zich heeft gedragen met een totaal wantrouwen zowel voor de fysieke integriteit als voor het psychologische evenwicht van zijn slachtoffers, een gevaar voor recidive vertegenwoordigt; De gevolgschade van druggebruik wordt veel te vaak onderschat. Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. (...) De overheid acht dat de gedragingen van de betrokkene, een gevaar vertegenwoordigt voor de samenleving. Deze gedraging is in strijd met de zeden en gebruiken van de bevolking. Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen. Er bestaat geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat. Elke Staat bepaalt vrij welke

vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, *Volkerenrecht*, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland, § 54). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van nietonderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).'

Verzoeker toont het tegendeel niet aan en blijft verder in gebreke aan te tonen in welke mate zijn gedrag geëvolueerd zou zijn en van die aard dat de bestreden beslissing vernietigd zou moeten worden.

Waar hij thans een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, blijkt uit de bestreden beslissing dat het Bestuur wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers gezins- en familielevens in België:

'De betrokkene heeft verklaard in zijn vragenlijst hoorplicht ingevuld op 16/06/2019 een vrouw en de kinderen van zijn vrouw in België verblijven. Hij heeft verklaard dat zijn vrouw zwanger was van hun kind. Uit een brief van haar vrouw blijkt dat zij het kind verloren heeft. Zij heeft ook verklaard dat zij niet naar Albanië mag terug wegens zijn ex-man. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn vrouw en kinderen erkend vluchtelingen zijn. De betrokkene heeft verklaard geen familieleden in Albanië te hebben. Zijn ouders verblijven in Italië. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Wat betreft betrokkene samenwoont met de zijn vrouw en de kinderen van zijn vrouw, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet de biologische vader is van deze kinderen. Bovendien toont betrokkene niet aan dat de kinderen van zijn vrouw afhangen van de mantelzorg van betrokkene en dat er geen andere personen of familieleden zijn die de mantelzorg van de kinderen op zich kunnen nemen. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene verklaart een vrouw en kinderen van zijn vrouw te hebben in België die erkend vluchteling zijn. Betrokkene diende zelf geen asielaanvraag in. Hij heeft zelfs geen regularisatieaanvraag ingediend. Het feit dat zijn vrouw en de kinderen van zijn vrouw erkend vluchtelingen zijn, opent niet het recht tot verblijf. Daarbij, een verwijdering van de betrokkene houdt geen breuk van de familiale relaties in. Immers, hij kan met vrouw en kinderen van zijn vrouw een band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Vanuit het land van herkomst kan betrokkene de geijkte procedures volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post om vrouw en kinderen van zijn vrouw in België te bezoeken. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM want de verwijdering is conform de wetgeving en de vrouw en kinderen van zijn vrouw zijn als erkend vluchtelingen niet in staat te reizen naar het land van herkomst. Betrokkene kan zijn vrouw en kinderen van zijn vrouw ook ontmoeten op het grondgebied van een land waar betrokkene toegang tot heeft.'

Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat de bescherming van het gezins- en familieleven onder artikel 8 EVRM geen absoluut recht is. Verder blijkt uit artikel 8, tweede lid EVRM blijkt dan een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Verzoeker, die de maatschappelijke impact en de ernst van de door hem gepleegde feiten (inbreuken op de drugswetgeving; deelname aan bendevorming), feiten waarvoor hij veroordeeld werd tot 2 jaar gevangenis met uitstel voor de helft, niet betwist, toont niet aan dat de bestreden beslissing geen legitiem doel zou nastreven, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezinsleven van verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden, bepaald in artikel 8, tweede lid, EVRM. Minstens weerlegt verzoeker dit niet.

Het komt verder niet aan het Bestuur toe om na te gaan in welk land verzoeker en zijn echtgenote elkaar zouden kunnen bezoeken of ontmoeten.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker toont niet aan met welke gekende elementen het Bestuur geen rekening gehouden zou hebben bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt verder dat verzoeker kennis heeft van de juridische en feitelijke motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het enige middel is niet ernstig."

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de

burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van acht jaar, omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Er wordt geconcludeerd dat een inreisverbod van acht jaar proportioneel is omdat verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren, gelet op deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde is een inreisverbod van acht jaar proportioneel. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de

vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooreerst te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Verzoeker wijst erop dat hij in België samenwoont met zijn echtgenote en haar kinderen en dat deze echtgenote en kinderen erkende vluchtelingen zijn, zodat deze niet kunnen terugkeren naar Albanië.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

2.3.3. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

2.3.4. In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen inzake verzoekers gezinsleven:

“De betrokkene heeft verklaard in zijn vragenlijst hoorplicht ingevuld op 16/06/2019 een vrouw en de kinderen van zijn vrouw in België verblijven. Hij heeft verklaard dat zijn vrouw zwanger was van hun kind. Uit een brief van haar vrouw blijkt dat zij het kind verloren heeft. Zij heeft ook verklaard dat zij niet naar Albanië mag terug wegens zijn ex-man. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn vrouw en kinderen erkend vluchtelingen zijn. De betrokkene heeft verklaard geen familieleden in Albanië te hebben. Zijn ouders verblijven in Italië. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Wat betreft betrokkene samenwoont met de zijn vrouw en de kinderen van zijn vrouw, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet de biologische vader is van deze kinderen. Bovendien toont betrokkene niet aan dat de kinderen van zijn vrouw afhangen van de mantelzorg van betrokkene en dat er geen andere personen of familieleden zijn die de mantelzorg van de kinderen op zich kunnen nemen. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene verklaart een vrouw en kinderen van zijn vrouw te hebben in België die erkend vluchteling zijn. Betrokkene diende zelf geen

*asielaanvraag in. Hij heeft zelfs geen regularisatieaanvraag ingediend. Het feit dat zijn vrouw en de kinderen van zijn vrouw erkend vluchtelingen zijn, opent niet het recht tot verblijf. Daarbij, een verwijdering van de betrokkene houdt geen breuk van de familiale relaties in. Immers, hij kan met vrouw en kinderen van zijn vrouw een band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Vanuit het land van herkomst kan betrokkene de geijkte procedures volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post om vrouw en kinderen van zijn vrouw in België te bezoeken. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM want de verwijdering is conform de wetgeving en de vrouw en kinderen van zijn vrouw zijn als erkend vluchtelingen niet in staat te reizen naar het land van herkomst. Betrokkene kan zijn vrouw en kinderen van zijn vrouw ook ontmoeten op het grondgebied van een land waar betrokkene toegang tot heeft. De overheid acht dat de gedragingen van de betrokkene, een gevaar vertegenwoordigt voor de samenleving. Deze gedraging is in strijd met de zeden en gebruiken van de bevolking. Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen. Er bestaat geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat. Elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, *Volkerenrecht*, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, *D.N.W./Zweden*, § 34; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland*, § 54). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67)."*

Hieruit blijkt dat de verwerende partij uitgaat van niet correcte feitelijke gegevens. De verwerende partij maakt wel degelijk een afweging van belangen, maar gaat hierbij duidelijk uit van de situatie van een verwijderingsmaatregel. Zo spreekt de verwerende partij over "Een repatriëring naar zijn land van oorsprong", "een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied", "de verwijdering". De verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat de bestreden beslissing *in casu* een inreisverbod van acht jaar betreft, waardoor het aan verzoeker verboden is om gedurende die periode België binnen te komen. Het gaat bijgevolg niet over een tijdelijke verwijdering, maar over een situatie waarin verzoeker gedurende acht jaar gescheiden wordt van zijn echtgenote. In de afweging wordt ook vermeld dat verzoekers echtgenote en haar kinderen erkend vluchtelingen zijn, zodat het vaststaat dat verzoekers echtgenote niet naar het land van herkomst van verzoeker kan gaan om hem te bezoeken. De zinsnede "Betrokkene kan zijn vrouw en kinderen van zijn vrouw ook ontmoeten op het grondgebied van een land waar betrokkene toegang tot heeft" volstaat in deze niet om de feitelijk verkeerde inschatting recht te zetten.

De Raad heeft oog voor de ernstige inbreuken op de openbare orde die verzoeker gepleegd heeft en het belang dat de verwerende partij hieraan hecht. Dit doet echter geen afbreuk aan de verkeerde feitelijke voorstelling van de gevolgen van de bestreden beslissing en de belangenafweging die hierdoor ook op verkeerde feitelijke gronden berust.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Dit volstaat voor de vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 december 2019 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET